רעיה ואם - הקרבן החי של השכול

לעמרי/ יחזק הגולה
בהצלחה ובהצלחה
אבא ואמא/ מרץ 1987

צביה כהן

רעיה טלמור מקיבוץ יגור, שציורה בנושא של עקדת־יצחק נבחר לייצג את או"ם במסע איסוף כספים למען חסרי־בית, משתדלת לתת בציוריה ביטוי לאופטימיות שלה.

רעיה טלמור בסטודיו, שהעמיד הקיבוץ לרשותה, לצד ציוריה.

יש ציירים, הרוצים לומר ביצירתם משהו על המציאות העגומה, ובכך אולי "לגרש" אותה מעליהם. כך, כנראה, עושה **רעיה טלמור** מקיבוץ יגור בסדרת ציוריה על קרבן־הבן. "אני בגיל, שבו הילדים שלי ושל חבריי משרתים בצבא. חוויתי עם החברים את הדבר הנורא הזה. עד היום לא נגעתי בנושא זה, אולי מתוך אמונה תפלה, שאם אגע בו, יגיע גם אליי. אך הגיע זמן, שבו לא יכולתי לעצור, וציירתי את הנושא של עקדת־יצחק. אנחנו מקריבים את הבנים, והאמהות נשארות הקרבן האמיתי - הקרבן החי."

שרה־האם היא בעיניה הקרבן האמיתי, הקרבן החי. היא מקווה, שאיש לא ייאלץ עוד להקריב קרבן כהוכחה לנאמנותו לאל, כפי שעשה אברהם. אז, כשיהיה עולם טוב יותר, גם האמהות לא תיאלצנה לכסות עצמן במסיכה, המבטאת זעקה, ניכור וניתוק מהחברה.

ציורה של רעיה בנושא של עקדת־יצחק נבחר על־ידי "וופינה" - ארגון איגודי או"ם - לייצג את פעילותו לאיסוף כספים, כדי להשיג קורת־גג לחסרי־בית. ארגון זה מגייס מדי־שנה אמנים ידועי־שם לתרום ציור משלהם בצורה, שניתן יהיה להפיק ממנה הדפס, או ליטוגרפיה ובול למעטפת היום הראשון, לשם איסוף הכספים.

היכרות מקרית עם קניינית אמריקנית במפעל "טובופלסט" ביגור, שהיא גם קניינית־אמנות, וביקורת טובה על תערוכה, שערכה רעיה בווירג'יניה שבארצות־הברית, הביאו אל רעיה את אנשי או"ם, ומאז ה־13 במארס 1987, היום שבו עמדה באו"ם וחתמה על אלפי "מעטפות ראשונות" בעברית ובאנגלית, וליוותה בברכה את כל עשרות־אלפי המעטפות האחרות שנשלחו לאספנים ברחבי־העולם, היתה רעיה לציירת בעלת מוניטין בינלאומיים.

מה יעשו לעתידה הפרסום וה"חגיגה" התקשורתית?

היא מקווה, שהקיבוץ יכיר בה כ"ענף". עד אז היא מתכננת להמשיך במתכונת, שבה היא נוהגת היום: שלושה ימים בשבוע היא מלמדת אמנות בבית־הספר "כל ישראל חברים" בחיפה ואחראית על הכשרת מורים לאמנות באוניברסיטת חיפה; שלושה ימים היא מציירת בסטודיו, שהעמיד המשק לרשותה. היו ימים, שבהם היה קשה לה, כאמן, לתפקד במסגרת הקיבוץ, ולא־פעם "ארזתי מזוודות", אולם בשנים האחרונות חל שיפור ביחסה של התנועה הקיבוצית לאדם היוצר וגם אליה. הקיבוץ אף שלח אותה להשתלמות בארצות־הברית, והיא מקווה שיאפשר לה זאת שוב.

רעיה, אשתו של **רמי**, העובד במפעל "טובופלסט" ביגור, היא אם לשלושה: בת (26), בוגרת ספרות ומקרא באוניברסיטה, בן, חייל, ובת המסיימת כיתה י"ב. היא מודה לבני־משפחתה על ההבנה, שהם מגלים כלפיה, ועל עזרתם.

החיוניות של רעיה גבוהת־הקומה ומסולסלת־השיער והרצון שלה להמשיך ולהספיק לראות ולצייר מושפעים גם מהצורך ומהרצון שלה לא להיכנע לתכתיבים של מגבלות רפואיות; היא לא תיתן לניתוח לב־פתוח אחד שעברה, ואחד נוסף שכנראה תצטרך לעבור, להפריע לה להמשיך לצייר את נופי־ישראל, את נופיה של ניו־יורק, ולתת ביטוי בציור לאופטימיות שלה ולתקוותה, ש"לא יישא גוי אל גוי חרב...".